

валъ му и му помагалъ съ пари за работа. Въ кжщата си той го посрѣщалъ и самъ го гощавалъ.

Предалъ се Йонда на кмета, водили го по затвори и сѣдилища и скоро го пустнали. Като се върналъ, Йонда дочулъ, че и детето му не било негово, не му приличало и го изпратилъ при майка му, долу въ полето. Разпустналъ слугитѣ си, продалъ добитъка. Прогонилъ кучетата, и тѣ тръгнали по други стопани. Залостилъ портитѣ и близо до кжщата си, подъ хълмчето, издълбалъ една дупка и се зарвѣлъ въ нея съ мжката си. Свѣта да не вижда. Свѣтътъ да го не вижда. Хората се чудѣли и кръстѣли. Гледали го да ходи като въ сънъ унесенъ, мълчаливъ, съ отпустнати ржце, потъмнѣло лице и тжжни очи. Йонда рухналъ, затрилъ се отъ мжка. Съ никого не говорѣлъ.

Кжщата му запустѣла и дворѣтъ бурениясалъ. Не я продалъ. Не искалъ да живѣятъ чужди хора въ нея. Никой оттогава не стѣпилъ вжтре. Другия си имотъ бѣше далъ на Геровци на изполица, тѣ да го работятъ и, каквото изкаратъ, половината да му даватъ.

И почнаха се все едни и сѣщи години за Йонда.

Отъ дъждове и вѣтрове кжщата се сриваше. Прозорцитѣ ѝ бѣха изпотрошени и като праздни очни дупки гледаха свѣта.

И съ Йонда стана сжщото, както съ кжщата му. Напустнатъ. Самъ. Очитѣ му бѣха мъртви за свѣта. Душата му буренияса. Старѣеше заедно съ кжщата. Сриваше се и вехтѣеше като нея. Нищо не очакваше, на нищо не се надѣваше.